

ВЪ ПОНЕДѢЛЬНИКЪ
ПЕРВЫА СЕДМІЦЫ СѢТЬХЪ ПОСТѠВЪ,
НА ПОВЕЧЕРІИ.

Начинаемъ великій канѠнъ, творѧще ѡ на члстѣ четыре со ѡрмосѠмъ,
ѡакѠ исполнителѠ ѡмѢ въ четвертѠмъ вѣчерѠ.

Творѣнїе сѣгѠ Отца нашего андрѣа критскагѠ, ѡѡлїмскагѠ. Творимъ
же на кїѡждѠ тропѧрь метѧнїѠ Ѣ.

**Wielki Kanon Pokajanny św. Andrzeja z Krety
(w poniedziałek I tygodnia Wielkiego Postu)**

Вз понедельник до среды

W poniedziałek pierwszego tygodnia Wielkiego Postu

Великій канѡнъ. Гласъ 5.

Пѣнь 1.

Ірмосъ, по двѣжды: Помощникъ ѿ покровитель / бѣить мнѣ во спсѣніе: / сеи мой бѣъ ѿ прославлѣю сѣго: / бѣъ Отца моего, ѿ вознесѣ сѣго: / славно бо прославиша.

Прпчѣвъ: Помниши мѧ, бже, помниши мѧ.

Ѧкѡ началъ плакати ѡкааннаго моего житїа дѣанїи; / кое ли положѣ началу, хрѣте, нынѣшнемѣ рыданїю; / но ѣкѡ блгодѣроуеи, / даждь ми прегрѣшенїи ѡставленїе.

Грѣхъ ѡкааннаго дѣше, съ плѣти твоею, / зндѣтелю всѣхъ исповѣдаша, / ѿ ѡстанѣа прочее прѣжднаго безсловесїа, / ѿ прнесѣ бѣ въ покаанїи слезы.

Первозданнаго адама прѣтѣплѣнїю поревновѣвъ, / познахъ себе ѡбнаженѧ ѡ бѣ / ѿ прѣсѣннаго црѣвїа ѿ сладости, / грѣхъ радн моихъ.

Оубы мнѣ ѡкааннаго дѣше, / что оуподобѣла съ прѣвѣи сѣи; / вѣдѣла бо съи элѣ, ѿ оубвѣла съи горѣ, / ѿ коснѣла съи дрѣва ѿ вѣсѣла съи дерзостнѣ / безсловеснѣи снѣдн.

Вмѣстѣ сѣи чѣственнѣи / мысленнаго ми бѣить сѣи, / во плѣти стрѣстнѣи помыслъ, / показѣи слѣдѣа / ѿ вѣшѣи прѣи / горькаго напоенїа.

Достѡйно ѿз сѣдема ѿзгнанъ бѣить, / ѣкѡ не сохранивъ сѣи твое, спсе, заповѣдъ адамъ: / ѣз же что постраждѣ, / ѡметѣа всѣгда живѣтнаго твоеа словеса;

Слава, трѣченъ: Прѣсѣннаго трѣе, во сѣдннцѣ поклонѣемаго, / возми брѣма ѡ мене тѣжкое грѣхѣное, / ѿ ѣкѡ блгодѣроуеи, / даждь ми слезы оумнленїа.

И нынѣ, бѣгородненъ: Бже, надежде ѿ прѣдѣлѣнїемъ тебе поущихъ, / возми брѣма ѡ мене тѣжкое грѣхѣное, / ѿ ѣкѡ вѣща чѣта, / кающа прѣимнѣ мѧ.

**Wielki Kanon. Ton 6.
PIEŚŃ I**

***Irmos:** Obrońcą był mym i siłą, moim ocaleniem. On Bogiem moim jest, i uwielbiać będę Go, Boga ojca mego, będę wywyższać Go, wspaniałe moc okazał swą.*

***Przyśpiew:** Zmiłuj się o Boże, Boże mój*

Od czego zacząć mam opłakiwanie uczynków nieszczęsnego życia mego? Od czegoż rozpocząć mam swój szloch nad samym sobą, o Chryste? Ale Ty, jako Miłosierny, odpuść mi moje winy.

Śmiało, nieszczęsna duszo, pójdz ze swym ciałem, wyznaj winy Wszechstworcy, porzuć wreszcie dotychczasowe bezsensowne życie i ofiaruj Bogu łzy pokajania.

Nieposłuszeństwo Praojca Adama naśladowałem i pojąłem, że nieprawościami swoimi ogołociłem się z Boga, z wiecznego królestwa i ze szczęścia.

Biada mi, nieszczęsna duszo moja, bo upodobniłaś się do pierwszej Ewy. Wybrałaś zło i wyrządziłaś sobie wielką krzywdę, dotknęłaś drzewa i zuchwale spróbowałaś zakazanego owocu.

Niczym Ewa w Raju, w umyśle mym Ewa powstała – pożądlivy zamysł, obiecujący ciału słodycz, a po skosztowaniu zawsze pełen goryczy.

Sprawiedliwie Adam wygnany został z Edenu, bowiem nie zachował jedyne Twego, Zbawco, przykazania. Jak wielką karę ja powinienem ponieść, skoro nieustannie odrzucam życiodajne Twe słowa?

Chwała Ojcu i Synowi, i Świętemu Duchowi

Trójco nadprzyrodzona, czczona w jedności, weź ode mnie ciężkie grzechów brzemień i jako Miłosierna daj mi łzy pociechy.

I teraz, i zawsze, i na wieki wieków. Amen

Bogarodzico, nadziejo i obrońco Tobie śpiewających, weź ode mnie ciężkie grzechów brzemień i jako Władczyni czysta przyjmij mnie, skruszonego.

Пѣснь ѿ.

Ірмосъ: Вонмѣ нѣо, ѿ възглагѡлю, / ѿ воспѡѡ хрѣта, / ѡ дѣвы плѣтѣю
пришедшаго.

Вонмѣ нѣо, ѿ възглагѡлю, / земли, вѣдшаѣ гласъ, / кающійсѧ къ
бгѡ ѿ воспѣвающихъ ѿго.

Вонмѣ ми, бже, спсе мой / млчнвымы твонмъ ѡкомъ, /
ѿ прїимѣ мое тѣплое исповѣданїе.

Согрѣшихъ паче всѣхъ челобѣкъ, / ѿднхъ согрѣшихъ тебѣ: /
но оуцѣдри ѡакъ бгъ, спсе, творенїе твоѡ.

Ковбразнѣхъ моихъ страстей безъвбразїе, / любосластными
стремленїми / погубихъ оумъ красотѡ.

Бжѡ мѡ слыхъ ѡбдержнѣтъ, / блгѡтробне гдѣ: / но ѡакъ петрѡ, /
ѿ мнѣ рѡкъ прострѣ.

Ѡсквернихъ плѡти моеѡ рнѡ / ѿ ѡкалахъ / бже по ѡбразѡ, спсе,
/ ѿ по подобїю.

Ѡмрачихъ дшѣвнѡ красотѡ / страстей сластїми, / ѿ всѡчески вѣсь
оумъ / перстѣ сотворихъ.

Раздрахъ нынѣ ѡдеждѡ мою первѡ, / юже мѣ ѿзткѡ знднѣтель
ѿзъ началъ, / ѿ ѡтѡдѡ лежѡ нагъ.

Ѡблекѡхѡ въ раздранинѡ рнѡ, / юже ѿзткѡ мѣ смїи совѣтомъ, /
ѿ стыждѡсѧ.

Слезы блдннцы, цѣдре, / ѿ ѡзъ предлагаю: / ѡчѣти мѡ, спсе, /
блгѡтробїемъ твонмъ.

Воззрѣхъ на сдѡбнѡ красотѡ / ѿ прельстнхѡ оумомъ: / ѿ ѡтѡдѡ
лежѡ нагъ, ѿ срамляюсѧ.

Дѣлаша на хребтѣ моѡмъ / вѣнъ начѡльницы страстей, /
продолжающе на мѡ / беззаконїе ѣхъ.

Слава, трїенъ: ѿднѡго тѡ въ трїехъ лицѣхъ, / бга всѣхъ поѡ, /
ѡца ѿ сѣѡ ѿ дха сѣѡго.

PIEŚŃ II

Irmos: *Słuchaj, niebo, głosu mego – sławić będę Chrystusa, z Dziewicy w ciele zrodzonego.*

Słuchajcie niebios a głosu mego; usłysz ziemio, oto głos przynoszący Bogu pokajanie i pieśni chwały.

Wejrzyj na mnie, Boże, Zbawicielu mój, Swym miłosiernym okiem i przyjmij moje serdeczne wyznanie.

Zgrzeszyłem tak ciężko jak nikt inny, zgrzeszyłem przed Tobą, ale jako Bóg, zmiłuj się, Zbawco, nad stworzeniem Twoim.

Odciskając na sobie brzydotę swych namiętności, rozwiązłymi pragnieniami zniszczyłem piękno umysłu.

Burza zła otacza mnie, miłosierny Panie, ale wyciągnij do mnie rękę, jak niegdyś ku Piotrowi.

Skalałem szatę ciała mego, Zbawco, zbrukałem w sobie obraz Twój i podobieństwo.

Piękno duszy zaćmiłem rozkoszą namiętności i cały umysł swój w proch obróciłem.

Pierwszą szatę, utkaną mi przez Stwórcę, podarłem w strzępy i dlatego leżę (teraz) obnażony.

Przyoblekłem się w szatę podartą, utkaną podszeptami węża i (teraz) wstydem płonę.

Obfite łzy nierządnicy i ja Ci ofiaruję, Zbawco, oczyść mnie w swym szczodrym miłosierdziu.

Spojrzałem na piękno zakazanego drzewa i umysł mój dał się oszukać, przeto leżę teraz nagi i palony wstydem.

Na grzbiecie mym orali wszyscy wodzowie namiętności, żłobiąc bruzdy swych nieprawości.

Chwała Ojcu i Synowi, i Świętemu Duchowi

Jednego w Trzech Osobach, wysławiam Ciebie, Boga wszystkich, Ojca i Syna, i Świętego Ducha.

И нынѣ, вѣтородиченъ: Пречеѡ бѣе дѣо, / ѣдина всепѣтаѡ, / моли
прибѣжи во ѣже спсѣна нѡмъ.

Пѣнь 7.

Ирмосъ: На недвижимѣмъ хрѣтѣ, каменн заповѣдей твоихъ /
оутверди мое помышленіе.

Огнь ѡ гдѣ нногда / гдѣ ѡдождивъ, / зѣмлю содомскѡю / прежде
попалъ.

На горѣ спалисѡ, дѡше, / ѡкоже лѡтѡ ѡнынъ, / и въ ингѡръ
оугонзѡ.

Бѣгаи запалѣнѡ, ѡ дѡше, / бѣгаи содомскагѡ горѣнѡ, / бѣгаи
члѣнѡ бжтвеннагѡ пламене.

Согрѣшихъ тебѣ ѣдинъ ѡзъ, / согрѣшихъ паче всѣхъ, хрѣтѣ спсе, /
да не презриши мене.

Ты ѣси пастырь добрый, / взыщи мене ѡгнца, / и заблѡдшагѡ
да не презриши мене.

Ты ѣси слава, иже, / ты ѣси создатель мой: / въ тебѣ, спсе,
ѡправдаюсѡ.

Исповѣдаюсѡ тебѣ, спсе: / согрѣшихъ, согрѣшихъ ти: / но ѡслаби,
ѡстави мѡ, / ѡкѡ блгѡтробенъ.

Слава, трѣченъ: Ѣ трѣе ѣдиннѣе бже! / спси насъ ѡ прелестн, /
и искѡшеній, и ѡбстоѡній.

И нынѣ, вѣтородиченъ: Радѡйсѡ, вѣопріѡтнаѡ оутрѡбо, / радѡйсѡ,
прѣтоле гдѣнь, / радѡйсѡ, мѣти жнзни нашеѡ.

I teraz i zawsze, i na wieki wieków. Amen

Przczysta Bogarodzico, jedyna przez wszystkich wielbiona, módl się gorliwie, abyśmy dostąpili zbawienia.

PIEŚŃ III

Irmos: *Na niezachwianej Chryste opoce Twoich przykazań, umocnij moje zamierzenia.*

Ognistym deszczem Bożym Pan spalił niegdyś ziemię Sodomitów.

Niczym Lot szukaj ratunku w górach i czym prędzej ukryj się w Soarze.

Uciekaj, duszo ma, od pożaru, uciekaj od ognia Sodomy, uciekaj od spalenia Bożym płomieniem.

Ja sam, Chryste Zbawco, sam jeden zgrzeszyłem przed Tobą bardziej niż wszyscy, lecz Ty mnie nie odrzucaj.

Ty jesteś Pasterzem Dobrym, Panie, odszukaj mnie, baranka zbłąkanego, i nie odrzucaj mnie.

Ty słodki jesteś, Jezusie, Ty jesteś moim Stwórcą, w Tobie, Zbawco, znajduję usprawiedliwienie.

Wyznaję Ci, Zbawco: zgrzeszyłem, zgrzeszyłem przeciw Tobie, ale odpuść mi i przebaczone jako Miłosierny.

Chwała Ojcu i Synowi, i Świętemu Duchowi

O Trójco, Jedności, Boże! Wybaw nas od zbłądzeń, od pokus i niebezpieczeństw.

I teraz, i zawsze, i na wieki wieków. Amen

Bądź pozdrowione, łono, które przyjęło Boga, bądź pozdrowiony, Tronie Pana, bądź pozdrowiona, Matko Życia naszego.

ПѢСНЬ 1.

Ірмѡсѣ: Оуслыша прѣрокъ пришеетвѣе твоѣ гдѣ, ѡ оубоаа, / ѡакъ хощеши ѿ дѣвы родитица, / ѡ челоуѣкомъ гвѣтитца, ѡ глаголаше: / оуслышахъ слѡхъ твоѡ, ѡ оубоаа, / слава силѣ твоѣй гдѣ.

Дѣла твоѡхъ да не презриши, / созданїа твоѣго да не ѡстаѣиши, правосладе, / ѡце ѡ единаго согрѣшихъ, ѡакъ челоуѣкъ, / паѣе всаакаго челоуѣка, члѣвколюбче, / но ѡмаши, ѡакъ гдѣ всѣхъ, / властѣ ѡстаулаати грѣхѣ.

Приближаетца, дѡше, конѣцъ, приближае

Восприми, ѡ дѡше моа, / дѣла твоя, ѡже содѣлаа еси, помышлаа, / ѡ еѡ предъ лицѣ твоѣ принеси, / ѡ кѡли испѡсти слѣзъ твоѡхъ: / рцы со дерзновѣнїемъ дѣлаи ѡ помышленїа хрѣтѡ, / ѡ ѡправдаица.

Не бысть въ житїи грѣха, ни дѣлаи, ни слѡбы, / еаже ѡзъ, еѡе, не согрѣшихъ / оумомъ ѡ слѡвомъ, ѡ произволѣнїемъ / ѡ предложенїемъ, ѡ мыслїю ѡ дѣлаиемъ согрѣшихъ, / ѡакъ ѡни никтоже когда.

Ѧсѡдѡ ѡ ѡсѡжденъ быхъ, / ѡсѡдѡ препрѣнъ быхъ ѡзъ ѡкаанный ѿ своеа соуѣсти, / еаже никтоже въ мїрѣ нѡжнѣише: / едѣи нѡзѡвнтелю моѡ, ѡ вѣдче, / поцади ѡ нѡзѡви, ѡ еѡи ма раба твоего.

Дѣствнца, ѡже видѣ дреуе / великїи въ патрїарсѣхъ, / оуказанїе естѣ дѡше моа, / дѣлаательнаго восхожденїа, разѡмнаго возшеетвїа: / ѡце хощеши оубо, дѣлаиемъ, ѡ разѡмомъ, / ѡ зрѣнїемъ пожити, ѡновїа.

PIEŚŃ IV

Irmos: *O przyjściu Twym prorok wieść usłyszał, Panie i wielce zatrwożył się, że Ty sam przyjdiesz na świat z Dziewicy i ludziom w ciele objawisz się, i zawołał: „Słyszałem Twą wieść i uląkłem się”, chwala mocy Twojej, Panie!*

Dziełami swymi nie pogardzaj, nie porzucaj stworzenia swego, Sędzio Sprawiedliwy, chociaż sam jeden jako człowiek zgrzeszyłem najciężej ze wszystkich, to przecież Ty, jako Miłujący człowieka, Pan wszystkich, masz władzę odpuszczenia grzechów.

Nadchodzi koniec, duszo, przybliża się, lecz ty nie dbasz o to, na śmierć się nie przygotowujesz. Czas dobiega końca, powstań, Sędzia jest już blisko u drzwi: czas życia jak sen umyka i jak kwiat więdnie, czemuż więc miotamy się na próżno?

Powstań, duszo moja, i myśl o uczynkach, których się dopuściłaś, i wejrzyj na nie raz jeszcze i wylej krople swych łez; śmiało wyznaj Chrystusowi swe czyny i myśli, abyś mogła dostąpić rozgrzeszenia.

Nie było w moim życiu grzechu, uczynku czy nieprawości, których bym nie popełnił, Zbawicielu; umysłem i słowem, wyborem i zamiarem, myślą i uczynkiem zgrzeszyłem jak nikt nigdy dotąd.

Dlatego osądzony zostałem, dlatego obwinia mnie, nieszczęsnego, moje sumienie, ponad które nie ma nic sroższego na świecie. Sędzio mój i Zbawco, który mnie znasz – oszczędź, wybaw i zbaw mnie, sługę Twego.

Drabina, którą widział niegdyś wielki spośród patriarchów, wskazaniem jest na wstępowanie ku zbawieniu uczynkami i wspinanie się ku niebu umysłem; jeśli więc chcesz żyć czynem, rozumem i poznaniem, tedy odnów się.

Зно́й дневны́й претерпѣ́ / лишѣ́нїа рѣ́дн патріа́рхъ, / ѿ мрѣ́зъ
нощны́й поне́е, / на всѣ́хъ дѣ́нь снабде́нїа творѣ́, / пасы́й,
трудоу́боу, рабо́таю, / да двѣ́ же́нѣ́ соче́та́етъ.

Же́ны мнѣ́ двѣ́ разумѣ́й, / дѣ́ланїе же ѿ́ разумъ въ зрѣ́нїи, / ли́ю
оубо́ дѣ́ланїе, ѣ́кѡ́ многоча́днѡ́: / раху́ль же́ разумъ, ѣ́кѡ́
многоу́боу: / ѿ́бо́ кромѣ́ трудоу́боу, ни дѣ́ланїе, ни зрѣ́нїе до́ше,
непра́внѣа.

Сла́ва, трѣ́ченъ: Неразрѣ́льное сщество́мъ, / неслѣ́тное ли́цы /
бгосло́блю́ тѣ́, трѣ́чее сѣ́дно бжество́, / ѣ́кѡ́ сѣ́дноца́рственное
ѿ́сопѣ́тольное, / во́пїю́ ти пѣ́снь вели́кѡ́, / въ вы́шнихъ́ трегло́боу
пѣ́сносло́бнѡ́.

И ны́нѣ́, бгоро́диченъ: И ражда́еши ѿ́ дѣ́вствѣ́ши, / ѿ́ пребы́вѣши
о́боудѣ́ сщество́мъ дѣ́а: / рожа́еши о́бновля́етъ зако́ны сщества́, /
оу́троба́ же́ ражда́етъ, не ражда́юща́. / бгъ́ и́дѣ́же хо́щетъ,
повѣ́жда́етъ сщества́ чї́нъ: / твори́тъ бо́ сѣ́нїа хо́щетъ.

Пѣ́снь ѿ́.

Ирмо́съ: Ѻ́́ но́щн оу́треню́ща, / члѣ́вколю́бче, просвѣ́ти молю́са, /
ѿ́ наста́ви ѿ́ мене́ на повеле́нїа твоѣ́: / ѿ́ на́дѣ́ ма́ спсе́, / твори́ти
во́лю твою́.

Въ но́щн житїѣ́ моѣ́ прендо́хъ прї́сно, / тѣ́ма́ бо́ бы́сть ѿ́ глѣ́бока́
мнѣ́ мгла́, но́щъ грѣ́хѡ́: / но́ ѣ́кѡ́́ дне́ сы́на́ спсе́ покажи́ ма́.

Рѡ́вїа́ подража́а о́бла́нный ѡ́зъ, / содѣ́ахъ́ беззаконный
ѿ́ законопресто́пный советъ́ на бгѣ́ вы́шнѡ́го, / о́сквернѣ́въ́ ло́же моѣ́,
ѣ́кѡ́́ о́тче́е́ о́нъ.

Исповѣ́даю́са тебѣ́́ хрї́тѣ́ црїю́, / согрѣ́шнѣ́хъ, согрѣ́шнѣ́хъ, / ѣ́кѡ́
пре́жде і́о́сифа́ бра́тїа́ прода́вшїи, / чистоты́ пло́дъ ѿ́ цѣ́ломудрїа́.

Ѻ́́ ро́дннѡ́въ́ пра́ведна́а до́ша́ свѣ́зѣ́а, / прода́а́ въ рабо́тѣ́
сла́дкїи́, / во́ о́бразъ́ гдѣ́: / ты́ же́ всѣ́ до́ше, прода́а́а́ сѣ́н / слы́ми
твоѡ́ми.

Patriarcha Jakub znosił upał dnia i cierpiał chłód nocy, każdego dnia posłusznie wypasał stada, pracował usilnie, by osiąść dwie żony.

Dwie żony niech będą obrazem działania i duchowej kontemplacji: wielodzietna Lea to działanie; Rachela zaś, jako zdobyte po wielu trudach poznanie, bez wysiłku bowiem, duszo ma, nie wzniesiesz się na wyżyny ani działania, ani kontemplacji.

Chwała Ojcu i Synowi, i Świętemu Duchowi

Jako nierozdzielne w istocie, niezlane w Osobach poznaję Cię, Troiście Jedyne Bóstwo, jako jedynowładcze i współpanujące – wznosząc Ci pieśń wielką, na wysokościach po trzykroć śpiewaną.

I teraz, i zawsze, i na wieki wieków. Amen

I rodzisz, i zachowujesz dziewictwo, i według natury pozostajesz w obu wypadkach Dziewicą. Zrodzony przez Ciebie odnawia prawa natury, łono rodzi pozostając dziewiczym, bo gdy Bóg zechce, zwyciężony zostaje porządek natury, On bowiem czyni to, co zechce.

PIEŚŃ V

Irmos: *Na nocnej modlitwie trwam, Miłujący nas Boże, oświeć mnie, błagam i ku nakazom Twym pragnienia skieruj me, i naucz mnie, Zbawicielu, wypełniać wolę Twą.*

W ciemności wiodłem dotychczas swe życie, mrokiem bowiem i mgłą nieprzeniknioną była mi noc grzechu, ale okaż mnie, Zbawco, synem jasności.

Zgrzeszyłem niczym Ruben, czyniąc nieprawość przed Bogiem Najwyższym – skałałem swoje łóżę, nieszczęśny, jak tamten ojcowskie.

Wyznaję przed Tobą, Chryste Królu: zgrzeszyłem, zgrzeszyłem, jak niegdyś bracia sprzedając Józefa, owoc czystości i cnoty.

Dusza sprawiedliwa przez bliskich spętana została, umiłowany sprzedany został w niewolę, obrazując Pana, ty zaś, duszo moja, słabościom swym zaprzedałaś się sama.

Іѡсифа прѣведнагѡ ѡ цѣломѹдреннагѡ оумѧ / подражаѣи ѡкаѧннаѧ,
ѡ неискѹснаѧ дѹшѣ, / ѡ не ѡсквернаѣѧ безсловесными стремлѣньми /
пріснѡ беззаконнѹщи.

Ѧще ѡ въ рѣчѣ пожнѣ ѡногдѧ іѡсифѹ, / вѣко гдѧ, / но во ѡбразѹ
погребѣніѧ ѡ востаніѧ твоегѡ: / ѡзѹ же что тебѣ когдѧ снцѣвоѣ
принеѹ;

Слава, трѣчен: Тѧ трѣце славыми, єдинѧго бѣа: / сѣѹ, сѣѹ, сѣѹ єсѧ
ѡтѣ, сѣѧ ѡ дѹшѣ, / прѣстоѣ сѹщѣствѣ, / єдиннѣце пріснѡ покланѧемаѧ.

Ѧ нынѣ, бѣгородичен: Ѧзѹ тебѣ ѡблечѣѧ въ моѣ смѣшѣніѣ, /
нетлѣннаѧ, безмѹжнаѧ мѣтѧ дѣѡ, / бѣѹ создѧвѣи вѣки, / ѡ соединѣ
себѣ члѣвѣческоѣ єсѣствѣ.

Пѣснь 5.

Ірмѡсѹ: Возопѣхѹ всѣмѹ єрдцемѹ моѡмѹ / къ щѣдромѹ бѣѹ, /
ѡ ѡслабѣѧ мѧ ѡ ѧдѧ прѣиспѣднѧгѡ, / ѡ возведѣ ѡ тлѧ жнѡтѹ моѡ.

Слѣзѹ сѣѣѣ ѡтѣѡ моѣѹ, / ѡ ѡзѹ глѣбннѣ въздыхѧніѧ / чѣстѣ
прѣношѹ, вѡпѣющѹ єрдцѹ: / бѣѣ, согрѣшнѣхѹ тѧ / ѡчѣстѧ мѧ.

Оѹклонѣлаѧ єсѧ дѹшѣ, ѡ гдѧ твоегѡ, / ѡкоже дадѧѹ ѡ лѣѡрѡнѹ:
/ но пощадѧ, воззовѣ ѡзѹ ѧдѧ прѣиспѣднѧгѡ, / да не прѣпастѣ земнѧѧ
тебѣ покрѣѣтѹ.

Ѧкѡ ѡннѣца дѹшѣ разскрѣпѣѡшаѧ, / ѡѹподѡбѣлаѧ єсѧ єфрѣмѹ, /
ѡкѡ єрѧ ѡ тенѣтѹ сохрѧнѣ жнѣтѣ, / вперѣѡши дѣлѧніемѹ оѹмѹ,
ѡ зрѣніемѹ.

Рѹкѧ нѧсѹ мѡѹсѣѡѡ да ѡѹвѣрѣтѹ дѹшѣ, / кѧкѡ мѡжетѹ бѣѹ
прокажѣннѡе жнѣтѣ / ѡѹбѣлѣтѧ, ѡ ѡчѣстѣтѧ: / ѡ не ѡчѧѣѧ самѧ себѣ,
/ ѡще ѡ прокажѣнна єсѧ.

Слава, трѣчен: Трѣца єѡмѹ прѣста, неразѣльна, / разѣльна лѣчѣѣ,
/ ѡ єдиннѣца єѡмѹ єсѣствѣомѹ соединѣна, / ѡѹѹ глѡгѡлетѹ ѡ сѣѹ
ѡ бѣѣсѣтѡвннѣ дѹхѹ.

Duszo nieszczęsna i zepsuta, naśladow Józefa prawego i cnotliwego, i nie kalaj się zgubnymi pragnieniami, postępując nieustannie wbrew przykazaniom.

Nawet jeśli Józef był kiedyś na dnie suchej studni, to na obraz Twego ciała w grobie i zmartwychwstania; kiedy zaś ja, Panie i Władco, ofiaruję Ci coś podobnego?

Chwała Ojcu i Synowi, i Świętemu Duchowi

Ciebie, Trójco, wysławiamy, jedyne Boga: Święty, Święty, Święty jesteś Ojcie, Synu i Duchu, Istoto prosta, Jedności zawsze wywyższana.

I teraz, i zawsze, i na wieki wieków. Amen

W Tobie, nieskalana, nieznająca męża Matko Dziewico, Bóg, Twórca wieków przyodził się w moje ciało i zjednoczył ze sobą ludzką naturę.

PIEŚŃ VI

Irmos: Zakrzyknąłem całym sercem swym ku Dobremu Bogu i usłyszał mnie z głębin otchłani, i odnowił upadłe życie me.

Łzy mych oczu i głębokie westchnienia ofiaruję Ci, Zbawco, z głębi serca wzywając: Boże, zgrzeszyłem przed Tobą, oczyść mnie!

Jak Datan i Abiram odstąpiłaś, duszo moja, od swego Pana, ale nawet z najgłębszej Otchłani zawołaj: oszczędź mnie, Boże, oszczędź!, aby nie pochłonęły cię czeluści ziemi.

Niczym szalona jałówka, duszo ma, upodobniłaś się do Efraima, lecz jak sarna od sideł ucieka, [tak i ty] ratuj swe życie, uskrzydlaając umysł uczynkami i kontemplacją.

Niech ręka Mojżesza przekona nas, duszo, o tym, jak Bóg może wybielić i oczyścić trędowate życie; choć trądem jesteś porażona, nie poddawaj się rozpacz.

Chwała Ojcu i Synowi, i Świętemu Duchowi

Trójcą jestem prostą, niepodzielną, podzielną w Osobach i Jednością jedną istotą zjednoczoną, głosi Ojciec, Syn i Boży Duch.

И нынѣ, вѣтородиченъ: Оутрѣба твоѧ бѣа намъ родѣ, / воображена
по намъ: / ѣгоже ѣакъ создателя всѣхъ, молѣ еѣ, / да мѣтвами
твоими ѡправдимся.

Тѣже, Гдѣ помилуй, трижды. Слава, и нынѣ:

Кондакъ, гласъ 5:

Дшѣ моѧ, дшѣ моѧ, / востани, что спѣши; / конѣцъ
прближѣется, / и имашѣ смѣтити: / востани оубо, / да пощадитъ
тѧ христосъ бгъ, / вездѣ съи, и всѧ исполнитъ.

Пѣнь 3.

Ирмосъ: Согрѣшихомъ, беззаконновахомъ, / неправдовахомъ предъ
тобою, / ниже соблюдохомъ, ниже сотворихомъ, / ѣкоже заповѣдалъ
еси намъ: / но не предаждь насъ до концѧ, оцѣвъ бже.

Согрѣшихъ, беззаконновахъ, / и ѡвергохъ заповѣдь твою, / ѣкѡ
во грѣсѣхъ произведохъ и приложихъ ѣзвамъ стрѣпы себѣ: / но сѧмъ
мѧ помилуй, / ѣкѡ блгодѣтелю, оцѣвъ бже.

Тѧнна сѣрдца моего исповѣдахъ тебѣ сдѣи моемѹ, / вѣждь мое
смирѣнїе, / вѣждь и скорбь мою, / и вонми сдѣи моемѹ нынѣ, /
и сѧмъ мѧ помилуй, ѣкѡ блгодѣтелю, оцѣвъ бже.

Сдѣла иногда ѣкѡ погуби оцѧ своего дшѣ ослѣта, / внезапѹ
црѣтво ѡверѣте къ прослѣтїю: / но блуди, не забываяи себѣ, / скѡтскѧ
пѡхоти твоѧ / произволивши паче црѣтва христова.

Дѣдъ иногда бгосѡтѣцъ, / ѡце и согрѣши сдѣбѡ дшѣ моѧ, /
стрѣлою оубо оустрѣленъ бывъ прелюбодѣйства, / копїемъ же плѣненъ
бывъ оубѣйства томленїемъ: / но ты сама тяжчайшими дѣлы
недѣлѣши, / самохотными стремлѣньми.

Совоклпи оубо дѣдъ иногда беззаконїю беззаконїе: / оубѣйствѹ же
любодѣйство раствори въ, / покаѣнїе сдѣбѡе показѧ ѡбїе: / но сама ты
лѣкавѣйшаа дшѣ содѣлаа еси, / не покаѣвшиа бгѹ.

I teraz, i zawsze, i na wieki wieków. Amen

Łono Twoje zrodziło nam Boga, który przyjął nasze ciało. Jego, jako Wszechstwórcę, błagaj, Bogarodzico, abyśmy dzięki Twym modlitwom zostali usprawiedliwieni.

Kyrie elejson (*trzy razy*). Chwała Ojcu i Synowi, i Świętemu Duchowi, i teraz, i zawsze, i na wieki wieków. Amen

Kondakion, ton 6

Duszo ma, duszo ma, powstań, czemu śpisz? Nadchodzi kres i trwoga cię ogarnie, czuwaj więc, aby oszczędził cię Chrystus – Bóg, wszechobecny i wszystko wypełniający.

PIEŚŃ VII

Irmos: *Panie, Boże nasz, popełniliśmy grzech i niegodziwość wobec Ciebie: Twe Prawo zapomniane, Twe słowa odrzucone, choć przykazałeś niegdyś nam ich strzec, lecz za to Ty nie porzucaj nas, ojców Boże.*

Zgrzeszyłem, żyłem w nieprawościach i odrzuciłem Twoje przykazanie, bowiem w grzechu zrodzony zostałem, a do strupów dodawałem kolejne rany, ale Ty, Boże ojców naszych, jako Miłosierny zmiłuj się nade mną.

Tajemnice serca mego wyznałem Ci, Sędziemu swemu; wejrzyj więc na pokorę moją, wejrzyj też na mój smutek, zważ na mój sąd nad sobą samym, Boże ojców naszych, jako Miłosierny zmiłuj się nade mną.

Saul, gubiąc niegdyś oślce ojca swego, wraz z wieścią o nich niespodziewanie otrzymał królestwo; ty zaś, duszo, strzeż się, abyś zwierzęcych żądz nie przedkładała ponad Królestwo Chrystusa.

Jeśli nawet Praojciec Dawid ciężko niegdyś zgrzeszył, strzałą cudzołóstwa przeszyty i ostrzem okrutnego zabójstwa zniewolony, to ty, duszo moja, cierpisz za gorsze czyny i samowolne pragnienia.

Dawid pomnożył niegdyś nieprawość, przydając do zabójstwa cudzołóstwo, wnet jednak głęboko się pokajał; a ty, duszo, uczyniłaś większe zło i nie okazałaś Bogu pokajania.

ДѢДЪ ѿногдѣ вообрази, / испи́авъ ѿ́акъ на и́кѡнѣ ꙗ́вль, / ѿ́юже
дѣ́а́нїе ѡ́блчѣетъ, ѿ́же содѣ́а, зовѣ́и: / помнѣ́и мѧ. тебѣ́ бо
ѡ́днѡмъ согрѣ́шихъ всѣ́хъ бѣ́хъ, / сѧмъ ѡ́чи́сти мѧ.

Сла́ва, трѣ́ченъ: Трѣ́це прѡ́стаа, нераздѣ́льнаа, / ѡ́днѡсѣ́ннаа,
и ѡ́сѣ́ствѣò ѡ́днѡ, / всѣ́ствоуе, и всѣ́тъ, и сѣ́а трѣ́, и ѡ́днѡ сѣ́ò /
поѣ́тъ бѣ́хъ трѣ́ца: / но во́пои, про́слави, жи́вѡтъ и жи́воты, дѡ́ше, /
всѣ́хъ бѣ́а.

И ны́нѣ, бѣ́городиченъ: Поѣ́мъ тѧ, бѣ́гословѣ́мъ тѧ, / покланѣ́емъ
те́и бѣ́городѣ́тельнице, / ѿ́акъ нераздѣ́льнаа трѣ́цы поро́диа ѡ́и ѡ́днѡго
хрѣ́ста бѣ́а / и сѧмѧ ѡ́вѣ́рзѧ ѡ́и на́мъ / ѡ́цымъ на зѣ́млѣ нѣ́наа.

Пѣ́нь ѿ.

Ирмо́съ: Ѣ́гоже вѡ́ннства нѣ́наа сла́вѣтъ, / и тре́пещѣ́тъ херѡ́вими и
се́рафѣ́ми, / всѧ́ко ды́ха́нїе и тѡ́арь, / по́йте, бѣ́гословѣ́те /
и превозно́сите во всѧ́ вѣ́ки.

Со́грѣ́шивша е́ще помнѣ́и, / воздвѣ́гни мо́й о́умъ ко ѡ́бращѣ́нїю, /
прѣ́мнѣ́ мѧ кѧ́ющагоу, о́ущѣ́ри во́июща: / со́грѣ́шихъ те́и, е́ще, /
бе́ззакѡ́ннавахъ, помнѣ́и мѧ.

Колесни́чникъ ѿ́ла, / колесни́цею до́бродѣ́телей вше́дъ, / ѿ́акъ на
нѣ́сѧ, но́ша́шеа / превѣ́ше ѿ́ногдѣ ѡ́ зѣ́мныхъ: / се́гѡ о́убо дѡ́ше
моѧ, во́схо́дъ помы́шлѧ.

Ѣ́лїсе́й ѿ́ногдѣ прѣ́емъ мѣ́лѡтъ ѿ́лїи́нѡ, / прѣ́а́тъ ѡ́гѡ́бѡ бѣ́годѣ́тъ
ѡ́ бѣ́а: / ты́ же ѡ́ дѡ́ше моѧ, се́а не прича́стѣ́лаа ѡ́и бѣ́годѣ́ти / за
нево́здѣ́ржа́нїе.

Иорда́нова стрѡ́а пѣ́рвѣ́е, мѣ́лѡтїю ѿ́лїи́нѡю / ѡ́лїсе́емъ, сѣ́а ѡ́дѡ
и ѡ́дѡ: / ты́ же, ѡ́ дѡ́ше моѧ, се́а не прича́стѣ́лаа ѡ́и бѣ́годѣ́ти / за
нево́здѣ́ржа́нїе.

Dawid pieśń niegdyś ułożył, malując w niej, jak na obrazie napiętnowanie popełnionego przez siebie czynu i [gorzko] wołał: zmiłuj się nade mną i oczyść mnie, Boże wszystkich, bowiem zgrzeszyłem przeciw Tobie.

Chwała Ojcu i Synowi, i Świętemu Duchowi

Trójco prosta, nierozdzielna, współistotna i jedna naturo, Światłości i Światłość, Święte trzy i jedna Święta – tak w pieśniach wysławiany jest Bóg Trójca; zaśpiewaj więc i ty, duszo, wysławiaj Życie i Życia, Boga wszystkich.

I teraz, i zawsze, i na wieki wieków. Amen

Śpiewamy Ci, błogosławimy Cię, Ciebie wielbimy Bogarodzico, zrodziłaś bowiem jedną z Osób niepodzielnej Trójcy, Chrystusa Boga, przez co nam, żyjącym na ziemi, otworzyłaś przybytki Niebios.

PIEŚŃ VIII

Irmos: Zastępy Niebios głoszą Jego chwałę, w strachu drżą przed Nim cherubini i serafini, wszystko co żyje, wszelki duch niech śpiewa, błogosławi i wywyższa Pana po wsze czasy.

Zmiłuj się nade mną grzesznym, Zbawco, pobudź mój umysł do nawrócenia, przyjmij mnie przychodzącego w pokajaniu, ulituj się nad wołającym: zgrzeszyłem przeciw Tobie – zbaw mnie, żyłem w nieprawości – zmiłuj się nade mną.

Eliasz niegdyś w rydwanie swych cnót wzniósł się niczym na niebiosą, ponad wszystko, co doczesne; wspominaj przeto, duszo, jego gorliwość.

Gdy Elizeusz przyjął niegdyś płaszcz Eliasza, otrzymał od Boga podwójną łaskę; ty jednak, bezwstydną duszo moja, nie okazałaś się łaski godna.

Elizeusz wraz z płaszczem Eliasza otrzymał moc rozdzielania wód Jordanu; ty jednak, bezwstydną duszo moja, nie okazałaś się łaski godna.

Сомнѣніѣда нногда / праведнаго оучредѣ, ѿ дѣше, нравомъ бл҃гѣмъ: / ты же не ввелѣ еси въ домъ, / ни странна, ни пѣтника. / тѣмже чертога изрѣнишиа вѣнъ, рыдающе.

Гезіевъ подражала еси окаяннаѣ / разумъ скверный всегда дѣше, / егдаже сребролюбѣе ѿложи поше на старость: / бѣгаѣ геенскаго огнѣ, / ѿстрѣпѣшии слыхъ твоихъ.

Слава, трѣенъ: Безначальне ѿче, сѣе безначальне, / оутѣшителю бл҃гѣи, дѣе правый: / слова бж҃ѣа родителю, / оца безначальна слова, / дѣе живый и зѣждаѣ, / трѣе едѣнице помѣлѣи мѣ.

И нынѣ, вѣторѣченъ: Иѣко ѿ ѿбращенїѣ червленїцы прѣѣтаѣ, / оумнаѣ багрянїца емануїлеѣ, / вѣтрѣ во чревѣ твоѣмъ плоть истѣлаѣ: / тѣмже вѣѣ вѣстїи тѣ почтѣемъ.

Пѣснь 1.

Ирмосъ: Безсѣменнаго зачѣта ржѣтѣ неказанное, / мѣре безмѣжныѣ неплѣненъ плодъ: / бж҃ѣе во рождѣнїе ѿновлѣетъ естество. / тѣмже тѣе вѣи родѣ, иѣко вѣневѣстїю мѣрь, / православно величѣемъ.

Оумъ ѿстрѣпѣа, тѣло ѿболѣзніа, / недрѣетъ дѣхъ, слово изнеможе, / житїе оумертвѣа, конецъ при двѣрехъ. / тѣмже моѣ окаяннаѣ дѣше, что сотвориши, / егда прїдетъ едѣи испытѣти твоѣ;

Мѿѿеово прѣведѣхъ тѣе дѣше, мїровѣтїе, / и ѿ тогѣе вѣе завѣтное писанїе, / повѣдающее тебѣ правдыѣи и неправдыѣи: / ѿ нѣхже вторѣа, ѿ дѣше, подражала еси, а не сѣрвыѣ, / въ бѣа согрѣшѣшии.

Niegdyś Szunamitka z życzliwością ugościła sprawiedliwego; a ty, duszo, nie przyjęłaś do swego domu ani wędrowca, ani tułacza; przeto z komnaty weselnej zostaniesz z płaczem wyrzucona.

Nieszczęsna duszo, przez całe życie naśladowałaś chciwość Gechazi, więc choć na starość odrzuć jego żądzę bogactw i porzuciwszy grzech uciekaj przed ogniem Gehenny.

Chwała Ojcu i Synowi, i Świętemu Duchowi

Przedwieczny Ojcze, Współprzedwieczny Synu, Pocieszycielu Łaskawy, Duchu Sprawiedliwy, Rodzicielu Boga Słowa, Słowo Przedwiecznego Ojca, Duchu Żywy i Stwarzający, Trójco Jedyna, zmiłuj się nade mną.

I teraz, i zawsze, i na wieki wieków. Amen

Niczym z czerwonej materii, o Przeczysta, duchowa purpurowa przedzo, wewnątrz łona Twego utkane zostało ciało Emanuela, przeto Ciebie, jako Bogarodzącę, zaprawdę czcimy.

PIEŚŃ IX

***Irmos:** Dziewica poczęła bez męża nasienia i cudownie rodzi owoc wieczny, wszelką bowiem naturę odnawia narodzony Bóg, przeto Ciebie na wieki jako Bożą Wybrankę i Matkę, prawowiernie wywyższamy.*

Umysł jest poraniony, ciało obolałe, duch choruje, słowo straciło moc, życie zamiera i oto kres u drzwi; cóż przeto uczynisz, nieszczęsna duszo moja, gdy Sędzia przyjdzie zbadać twe czyny?

Przypomniałem ci, duszo, Mojżeszową opowieść o stworzeniu świata, a po niej całe Pismo Testamentu, które mówi o ludziach prawych i nieprawych; ty jednak nie tych pierwszych, lecz grzeszników naśladowałaś, duszo moja.

Законъ ѿзнемѡже, прѣздѣтъ ѿ ѿліе, / писаніе же всѣ въ тебѣ
небрежѣно бысть, / прѣрѡцы ѿзнемѡгоша, ѿ всѣ прѣведное слово: /
сѣрѣпи твоѣ, ѿ дѡшѣ, ѡмнѡжишася, / не сѣшѣ врачѣ ѿцѣляющемѣ
тѣ.

Новаго прибождѣ ти писаніа ѡказаніа, / вѡдѡща тѣ дѡшѣ, ко
ѡмнѣнію: / прѣвѣднымѣ ѡбѣ поревнѣи, грѣшныѣхъ же ѡвращаніа, /
ѿ ѡмнѣтвен хрѣта мѣтвами же ѿ пощѣньми, / ѿ чистѡтѡю,
ѿ говѣніемѣ.

Хрѣтѡсѣ вѡчлѣчнѣа, / призвавъ къ покаѣнію разбѡйники,
ѿ блѡднѣицы: / дѡшѣ покаѣнѣа, двѣрь ѡверзеа црѣтѣа ѡжѣ, /
ѿ предѡсѣхнѣаѣтъ ѿ фарісеѣ ѿ мытарѣ / ѿ прѣлюбодѣи кающѣиася.

Хрѣтѡсѣ вѡчлѣчнѣа, / плѡти прѣѡбѣнѣа мѣ, / ѿ всѣа, ѿ ѿлика сѣтъ
ѿсѣствѣа хотѣніемѣ / ѿпѡлни грѣхѣа кромѣ, / подѡбѣе тебѣ, ѿ дѡшѣ,
/ ѿ ѡбразѣа предѡказѣа своегѡ сннзхѡжденіа.

Хрѣтѡсѣ вѡлхвы іѣсѣ, / пѣстыри созѣа, / младѣнѣцѣа мнѡжѣства
показѣа мѣченники, / сѣтарѣа пролави, ѿ сѣтарыа вѡвѣицы, / ѿхъже не
поревновѣаа ѿсѣ дѡшѣ, ни дѣаніемѣа, ни жнтію: / но гѡре тебѣ, вѣгда
бѣдѣши сѣдѣтиася.

Постѣвѣа гдѣ днѣи чѣтыредѣсѣтъ въ пѣстыни, / послѣдѣи вѣзлѣа,
показѣа члѣвѣчѣское: / дѡшѣ, да не разлѣнѣишиася, ѡце тебѣ
приложѣтѣа вѣргѣа, / мѣтѡю же ѿ постѡмѣа ѡ нѡгѣа твоѣхъ да
ѡразѣтѣа.

Слава, трѣченѣ: Ѳцѣа пролавишиася, іѣа прѣвознесѣмѣа, / вѣжѣственномѣ
дхѣ вѣрниѣа поклоніиася, / трѣцѣ неразлѣльнѣи, ѿдѣицѣа по сѣщѣствѣа,
/ ѿакѡ свѣтъ ѿ свѣтѡмѣа, ѿ жнѡтъ ѿ жнѡтѡмѣа, / жнѡтѡворѣщемѣ
ѿ просѣщѣаѣщемѣа концѣи.

ѿ нынѣ, вѣгороднѣченѣ: Градѣа твоѣа сохрани / вѣгороднѣтельнице
прѣчитѣа, / въ тебѣа бо іѣи вѣрниѣа царѣствѣаи, / въ тебѣа
ѿ ѡутѣвѣрдѣетѣа, / ѿ тобѡю побѣждѣаи, / побѣждѣетѣа всѣако
ѿсѣдѣніе, / ѿ плѣнѣетѣа рѣтѣники, / ѿ прохѡдѣтъа послѣшаніе.

Prawo [Mojżeszowe] straciło moc, Ewangelia nie przynosi owocu, całe Pismo jest przez ciebie lekceważone, prorocy i wszelkie słowo sprawiedliwe cię nie przekonuje, duszo moja, a twe rany pomnożyły się, nie ma bowiem lekarza, który by cię uzdrowił.

Duszo moja, oto podaję ci przykłady z Nowego Testamentu, aby pobudzić cię do skruchy serca – naśladuj sprawiedliwych, unikaj grzesznych i przebłagaj Chrystusa modlitwą, postami, czystością i pokajaniem.

Gdy Chrystus stał się człowiekiem, wezwał do pokajania łotrów i nierządnic; pokajaj się, duszo, bowiem brama królestwa jest już otwarta i jak widzisz, przed tobą wchodzi przez nią skruszeni faryzeusze, celnicy i nierządnicze.

Chrystus stał się człowiekiem, przyjął ludzkie ciało i wszystkiego, co ludzkie, prócz grzechu, z własnej woli doświadczył; ukazując ci, duszo, przykład i wzór samouniżenia.

Chrystus zbawił Magów, przywołał do siebie pasterzy, mnóstwo dzieci uczynił męczennikami, wysłał starca i starą wdowę; ale ich czynów i życia nie naśladowałaś, duszo, więc biada ci, gdy będziesz sądzona.

Pan poszcząc czterdzieści dni na pustyni poczuł w końcu głód, ukazując ludzką naturę; czuwaj zatem, duszo, abyś była gotowa modlitwą i postem odeprzeć ataki wroga.

Chwała Ojcu i Synowi, i Świętemu Duchowi

Ojca wysławiamy, Syna wywyższamy, Bożemu Duchowi z wiarą się pokłońmy, Trójcy Niepodzielnej, Jedności w istocie, jako Światłościom i Światłości, Życiom i Życiu życie dającemu i oświecającemu krańce Ziemi.

I teraz, i zawsze, i na wieki wieków. Amen

Ochroniaj miasto Twoje, przeczysta Rodzicielko Boga, bowiem pod Twoją ochroną wiernie panując, w Tobie też się umacnia; dzięki Twojej pomocy pokonuje każde niebezpieczeństwo, zniewala wrogów i utrzymuje ich w posłuszeństwie.

Прпѣвъ: Прѣбне Ѿтче андрее, моли бѣа ѡ насъ.

Андрей: Андрей честный, и Ѿтче треблѣнныйшій, / пастырю
крѣтскій, / не престай молиа ѡ воспѣвающихъ тѣхъ: / да избавимся
всѣ гнѣва и скорби, и тлѣнїа, / и прегрѣшенїи безмѣрныхъ, / чюдцѣи
твою пѣмать вѣрнѣ.

Тѣже поѣмъ Ѿба лика ірмосъ: Безмѣннаго зачатїа ржѣтвѣ
неказанное, / мѣре безмѣрныхъ нетлѣнныхъ плодъ: / бжїе бо рождѣнїе
ѡбновляе тѣхъ сѣстество. / тѣмже тѣхъ всѣхъ родѣ, ѣкѣ бѣгнѣтѣстнѣю
мѣрь, / православно величаемъ.

Prepodobny Ojciec Andrzej, módl się za nami

Andrzeju czcigodny i Ojciec po trzykroć błogosławiony, pasterzu Krety, nie ustawaj w modlitwach za opiewających Cię, abyśmy wszyscy zostali wybawieni od gniewu, bólu, krzywdy i niezliczonych grzechów, wiernie czcząc pamięć Twoją.

Katawasja: *Dziewica poczęła bez męża nasienia i cudownie rodzi owoc wieczny, wszelką bowiem naturę odnawia narodzony Bóg, przeto Ciebie na wieki jako Bożą Wybrankę i Matkę, prawowiernie wywyższamy.*

Kompilacja, uzupełnienie i korekta tłumaczenia tekstu – ks. Mariusz Synak, Słupsk

diakon Jarosław Makal, Supraśl; złożył po korektach Piotr Makal, 16 marca 2013 r.

kolejna korekta ks. Mariusz Synak, 2014- marzec 2020

kolejna korekta 26.03.2020 Włodek Misijuk i MS.

Kolejna korekta luty/marzec 2021 M.S.

Kolejna korekta styczeń 2025 M.S.